

PRVOTNÁ MANIPULÁCIA STRACHU – 1. časť

Postavila sa pred mňa obrovská hora vysoká ako Mont Everest, ale je celá zelená aj pri vrchole, je bez akéhokoľvek ľadu.

Ja stojím na úpätí tej hory, na kraji chodníčka, ktorý sa vinie pred mnou a stráca sa v lese. Vidím len malú časť toho chodníčka, ktorý sa ďalej v tom lese vinie. Stojím tam a nechce sa mi ísť po tom chodníčku. Niekde v sebe viem, že ak naňho vykročím, tak musím vyšlapať až na vrchol tej hory. Viem, že tam musím vyjsť, ale nechce sa mi celú tú cestu odšlapať a odmakať.

Pokiaľ stojím na úpätí tej hory a nezačala som kráčať, nevstúpila som na ten chodník, tak sa nič nedeje. Ak raz vstúpim na ten chodník, musím ísť a nesmiem sa obrátiť a ísť naspäť a tak musím vyšliapať až na vrchol tej hory, ale nechce sa mi. Ako keby som to už robila a zažila.

A celá tá cesta je v lese, len úplný vrchol, niekoľko metrov pod vrcholom, len 2 až 3 metre je bez stromov, je to ako keby čiara. Celá cesta je pod stromami a tak je tam veľmi málo svetla. Tá cesta je stále v pološere, ako leby v tme. Cez deň sa to ešte dá, lebo cez listy stromov sem tam preniknú lúče slnka, ale v noci je úplná tma, lebo svetlo hviezd cez listy stromov neprenikne. Všetko je v tme. Len ten malý kúsok cesty pod vrcholom tej hory je celý v svetle.

Princíp je v tom, že akonáhle sa na tú cestu vydáš, tak musíš stále ísť a nemôžeš sa vrátiť späť.

V sebe to takto mám hlboko zapísané, že takéto sú pravidlá, ktoré platia pre všetkých. Nevie, či je to moja skúsenosť, že som to už zažila, alebo sú to tie pravidlá hry, ktoré sa mi nepáčia. Už viem čo sa mi nepáči na tých pravidlách. Zobrali mi noju slobodnú vôľu, že keď sa rozhodnem, že sa chcem vrátiť, tak sa nemôžem vrátiť späť. A to je to, čo sa mi nepáči, preto sa neviem teraz rozhodnúť, či na túto cestu chcem vstúpiť. Až ma striaslo pri tej myšlienke. A aj to, že nevidím vrchol hory sa mi nepáči.

Musím kráčať po ceste hustým lesom a neviem ako som ďaleko od vrcholu hory, nemôžem sa naň pozrieť a nemôžem ísť ani naspäť. Nevie, kde vlastne som.

Kašlem im na to. Nepáči sa mi táto hra, ktorú mi teraz ponúkli.

Otázka: Spýtaj sa svojho vyššieho JA, prečo Ti ponúkli túto variantu ?

Odpoveď : Môžem sa slobodne rozhodnúť, že tam budem stáť do nekonečna, inú možnosť mi neponúknu. To sú tie pravidlá. Ja sa môžem slobodne rozhodnúť či sa tú hru zahrám, alebo nie a budem stáť na tom mieste do nekonečna. Vždy je to hra a každá hra má pravidlá. Každý účastník sa môže slobodne rozhodnúť, či tú hru bude hrať s tými pravidlami, ktoré tá hra má, alebo sa rozhodne, že sa tú hru nebude hrať. Tam je len to ÁNO či NIE.

Ten vrchol nie je vidieť preto, lebo dopredu nikdy nie je známy výsledok tej hry. Keď sa hrá akákoľvek hra čestne a žiadny z účastníkov hry nepodvádza, nikto z účastníkov dopredu nevie ako to dopadne a to je ten vrchol, ktorý nikto vopred nezazrie, ktorý nikto nevidí

Ak by sme vedeli výsledok dopredu, už to nie je hra.

Tá cesta, ktorá vedie k vrcholu neexistuje len jedna jediná, lebo ona sa rozvetvuje na nekonečne veľa rôznych cestičiek, odbočiek, zákrut, možností, ktoré vedú k vrcholu, ale žiadna nevedie nadol, čiže naspäť.

Funguje to tak, že aj keď si myslíme, že odbočíme na cestu, po ktorej sa môžeme vrátiť naspäť, vlastne si len predlžujeme cestu hore, lebo aj keď chvíľku môžeme mať pocit, že kráčame nadol- čiže naspäť, po čase a množstve rôznych zákrut a križovatiek, začne tá cesta zase stúpať nahor a len sme tak stratili čas, ktorý sme išli naspäť, lebo tá cesta sa aj tak otočila smerom nahor.

To je princíp tejto cesty. To je pravidlo.

Nech má cesta akýkoľvek smer, vždy ide smerom hore. Neumožní nám cestu naspäť. Tie cesty sú ako obrovský strom s nekonečným množstvom konárov, konárikov a malých halúzok. Všetky konáriky a halúzky sú otočené k nebu. Nejdú smerom do zeme. A všetky tie cesty sú rovnocenné, lebo všetky smerujú hore.

Keď si predstavíš obrovský strom a nádhernou korunou a tie konáriky na konci po obvode koruny stromu, tak sa dá prejsť od jedného k druhému a po obvode môžeš dôjsť až na vrchol.

A to platí rovnako aj o tej ceste a je na človeku, aký spôsob a aké chodníčky si zvolí, aby došiel na vrchol tej hory a zavŕšil svoju cestu.

Mne na tej hre vadí to, že keď sa chcem, vrátiť naspäť, tak to nie je dovolené ! Nepáči sa mi to.

Vôbec ma táto hra neláka, pretože sa mi nepáči toto jej pravidlo. Irituje ma. A veľmi.

Vnímam to, že keď sa rozhodnem ísť na tú cestu, najprv je to ako kmeň stromu. Potom prídu konáre a potom konáriky, veľmi hustá sieť, kde je množstvo variánt, pre ktoré sa môžeš rozhodnúť, teda ktorú cestu si vyberieš a ktorou pôjdeš k vrcholu. To množstvo príležitostí, ktoré máš k dispozícii je fajn, ale to, že naspäť sa ísť nedá, ma veľmi irituje.

Je to veľmi zvláštna hra.

Tam, kde teraz som, kde teraz stojím sa veľmi dobre cítim, je tu bezpečie, istota, pokoj. Nemám žiadny dôvod, aby som to zmenila. Som duša, ktorá sa rozhoduje, či sa narodí.

Ten kmeň stromu je obdobie tehotenstva, kedy sa pre mňa vyvinie telo a tá cestička, je tá časť, keď sa narodím a to nekonečné množstvo ciest závisí od konkrétnej ľudskej bytosti - človeka po narodení, ako sa rozhoduje a ktoré cestičky prejde.

Vrchol hory, keď vyjdeš z lesa, kedy je Svetlo, je obdobie keď to fyzické telo znova duša opúšťa.

To je Svetlo, kedy má všetko Poznanie a Múdrosť a preto je v Svetle opätovne. Medzi tým som v pološere lesa a slnko, ktoré presvitá cez listy na konároch mi umožňuje vidieť Svetlo, ale nie som vo Svetle a v noci som v tme a vtedy to Poznanie nemám a neviem, kde vlastne kráčam.

A aj keď si myslím, že idem naspäť, nie je to tak, lebo vždy kráčam vpred, lebo je to skúsenosť, ktorá sa stáva mojou súčasťou.

A Ja ako duša tým, že som pred narodením vo Svetle, som v absolútnom bezpečí, mám Svetlo a tak často krát vstúpiť do tejto hry sa mi nechce.

Urobím tak len preto, že ma volá duša niekoho iného, ktorá už v tom strome kráča cestičkami a svojím volaním, prosí o pomoc. A pretože je v tme a pološere nevie nájsť cestu, alebo si myslí, že svoju cestu úplne stratila, alebo sa vracia naspäť a aby nemusela znovu celú cestu kráčať dopredu, tak pre ňu sa rozhodnem na tú cestu vstúpiť, aby som jej pomohla.

Neviem prečo, ale cítim to tak, že už nemám potrebu sama pre seba vstúpiť na túto cestu. Konám tak len preto, že niektoré z duší, ktoré po týchto cestách kráčajú o tú pomoc poprosili a ja na tú cestu vstúpim pre nich, aby som im pomohla.

Tak veľa krát som túto cestu kráčala po tých rôznych cestičkách, prešla som ju a kráčala nespočetne veľa krát, že sama pre seba som sa rozhodla zostať v bezpečí a Svetle. Tam mi je dobre.

Teraz vnímam, že keď sa stane, že na tomto Strome Života, veľmi veľa ľudských bytostí sa zasekne a začnú prosieť o pomoc tak tie ich prosby a modlitby sú ako malé svetielka, ktoré na tom strome žiaria a na miestach, kde sa spájajú konáriky v takých uzloch sú zhluky malých svetielok.

Ak sa stane, že veľmi veľa ľudských bytostí sa zasekne a potom prosí o pomoc, vytvorí to, že ten strom začne žiariť svetlom ich modlitieb, tak na druhej strane, kde teraz som, sa vytvorí nejaká rada duší, nejaké zhromaždenie duší, kde sa radia o tom, akým spôsobom to urobiť, aby sa všetkým dušiam, ktoré prosia o pomoc pomohlo.

Vtedy toto zhromaždenie duší vymyslí a vytvorí plán pomoci a v rámci plánu aj to, ktoré z týchto duší sa narodí do toho Stromu Života a v rámci tohto plánu sa určí aj to aké poslanie ponesú a dostanú príležitosti a možnosti a priestor- nesmierne „posvätný priestor“, cítim v sebe obrovskú bázeň. Je to niečo absolútne posvätné, keď je duši dovolené tam vstúpiť, na to miesto a do tohoto priestoru, v ktorom sú uložené skúsenosti a emócie všetkých bytostí a ona si môže v tomto posvätnom priestore všetko prečítať, môže si to ako keby ohmatať, tie energie a emócie, môže sa to naučiť, aby sa to stalo jej súčasťou, má Poznanie a v rámci svojho Poslania, ktoré v tom príbehu ona má napĺňať, môže vstúpiť do jednotlivých častí tohoto „posvätného priestoru“.

V každej časti „posvätného priestoru“ sú uložené iné emócie a skúsenosti a podľa svojho Poslania môže vstúpiť do jedného, dvoch, či troch alebo do všetkých častí „posvätného priestoru“.

Tam prebehne veľmi dôkladná príprava duší, aby mohla naplniť poslanie v tom príbehu. A keď sú všetky duše pripravené a naučené, vtedy v takom poradí, akú úlohu v tom príbehu budú hrať na tú cestu vstúpia a tak sa narodí.

Deje sa tak vtedy, keď veľmi veľké množstvo ľudských bytostí o tú pomoc prosí. Keď je ľudstvo veľmi zovreté strachom, keď sila strachu na Matke Zemi veľmi vzrastie a udrie nepredstaviteľne veľkou silou na ľudí. Spätná reakcia nesmiernej bezmocnosti a rýchlosť, ktorou sa v ľudských bytostiach vytvorí a oni z najväčšej hĺbky vyšlú prosbu, ako keby sa vytvárala beznádej v ľudstve, lebo vtedy by zomrela LÁSKA a vtedy z druhej strany prichádza takáto pomoc.

Zároveň je týmto dušiam, ktoré prijali úlohu v tom príbehu prisľúbená pomoc Stvoriteľa v tom zmysle, že v rámci toho života, pôsobením božskej synchronicity, bude tak urobené, že tie cesty všetkých týchto duší sa v jednom bode spoja, aby mohli potom spoločne kráčať k vrcholu, aby si mohli pomáhať a podporovať sa navzájom a cez to svoje Svetlo, ktoré vzájomnou podporou a spoluprácou dokázali vytvoriť a tak pomáhali druhým ľuďom, aby aj oni dokázali kráčať po ceste svojho života, aby im ukazovali svetlo Viery a pomohli im návrátiť Nádej, Vieru, Dôveru i Lásku do ich životov.

A závisí od veľkosti Strachu, ktorý na Matke Zemi pôsobí, či sa podarí tým dušiam, ktoré sa podujali v tom príbehu vrátiť sa na Matku Zem a pomôcť veľkému množstvu ľudí nájsť to Svetlo Viery a mohli kráčať životom s Láskou, alebo je strach silnejší a oni neprijmú to Svetlo Viery, ktoré im ľudské bytosti v tomto príbehu priniesli.

Veľa krát cez mnohé veky i v rôznych civilizáciách mnohé duše túto úlohu prijali.

Ale veľa krát bolo zovretie strachom na Matke Zemi tak veľké, že sa im nepodarilo úplne naplniť poslanie, s ktorým na Matku Zem prišli, pretože strachu sa vtedy podarilo ich pôvodné poslanie zmanipulovať a predostrieť falošný obraz toho, čo oni pôvodne na Matku Zem priniesli.

Vždy manipuluje STRACH, nikdy nie LÁSKA a to si zapamätajte.

Strach vytvára manipuláciu a vytvára ju práve preto, aby vám predstrel falošný obraz toho, čo vám prináša Láska.

A vždy, keď sa na Matke Zemi zväčší a vzrastie pôsobenie strachu, prichádza na Matku Zem aj skupina týchto duší, požehnaná Poznaním Lásky, aby svojím pôsobením a činnosťou pomohla eliminovať pôsobenie strachu na ľudské bytosti.

A rovnako vždy, keď sa na Matke Zemi zvýši pôsobenie Lásky, keď vzrastie Láska v ľudských bytostiach, sa strach rozhodne svojou silou na ľudské bytosti znovu zaútočíť.

Môžete si to predstaviť ako húpačku, kde na jednej strane je pôsobenie Strachu a na opačnej strane je pôsobenie Lásky.

A len v tom strede dokázate ako ľudská bytosť na tej húpačke stáť vzpriamený, keď ste v rovnováhe. Obidve krajné polohy sú vratké a nedokázate sa pevne postaviť a stáť v nich vzpriamene na svojich nohách, ale v tom strede môžete a dokázate na nohách stáť pevne, vtedy vás nič nerozkolíše.

Vtedy ste naplnení Láskou, ale zároveň vnímate, že vašou súčasťou je aj prirodzený strach, ale v tomto prípade vás strach prirodzene chráni, lebo chráni váš život, aby ste dokázali vidieť a rozpoznať prichádzajúce nebezpečenstvo a tak mu dokázali predchádzať.

Keď ako ľudská bytosť ste v krajnej polohe, kde je len Láska, nedokázate vidieť prichádzajúce nebezpečenstvo, pretože si myslíte, že tak ako VY konáte v Láске, v prospech každej ľudskej bytosti a ste prajný, dobrosrdečný, láskavý a starostlivý k všetkým ľudským bytostiam, budú tak konať aj ostatní.

A vtedy nedokázate vidieť neúprimnosť, falošnosť, neprajnosť, chamtivosť, závisť a pomstychtivosť tých iných ľudských bytostí a tak sa veľmi ľahko necháte manipulovať tými druhými.

Pretože si myslíte, že všetky ľudské bytosti sú rovnako láskavé, dobré, prajné a milujúce ako Vy sami a tak ste prestali byť voči strachu ostražitý.